

Hvarför jag tror på reinkarnationen.

Människan är ett ljus, inneslutet i ett mörkt tempel, hon är en stråle af det oändliga förnuftet, hon är ett utlopp för det gudomliga medlidandet, hon är ett sändebud från de eviga djupen. Hennes bestämmelse är att lysa i templet, att uppenbara förnuftet, att stråla af kärlek – *att tjäna den sanning som sändt henne.*

Hennes första uppgift är att söka sanningen, att utforska dess vilja i afseende å hennes lif, att spörja: Hvad önskar Du, att jag skall göra? Och här är hon ej som på ett villande haf. Hon har hjälpts och hjälpes städse af de store, som fullgöra sanningens bud och som uppenbarat dem för henne.

Hennes andra uppgift är att verkställa denna vilja, att tjäna dess syften och att städse fullkomnas i detta tjänande.

Alla olyckor och allt ondt härleder sig däraf, att människan icke fullgör Dens vilja, som sändt henne. Hon utväljer sig alla möjliga ting att tjäna – *allt utom det enda*, som är verkligt; och hon bryter mot den harmoniens lag, som dallrar genom världsrymden.

Allt godt, all frid, all sällhet följer med fullgörandet af Guds vilja. Hela det eviga lifvets hemlighet ligger i att göra det goda, det sanna, det rätta för deras egen skull, att älska för kärlekens skull, att lefva för lifvets egen skönhets skull. Saliga äro de, som från vaggan till grafven, från morgon till afton och från afton till morgon tjäna detta enda: sanningen. Saliga äro de, som älska Ljuset öfver allt, ty si, ljuset i dem strålar klarare och varmare än ord kunna utsäga, och den frid, som de sprida, öfvergår all beskrifning.

* *

Sedan jag fann ljuset, tror jag icke mera på reinkarnationen såsom på en hugsvalande lära om den omutliga rättvisan, om den gudomliga rättfärdigheten, utan jag tror på den såsom på en lära om den eviga kärleken, om den oändliga barmhärtigheten. Den löser icke mer för mig några dunkla lifvets gåtor, ty lifvet har längre inga gåtor, men den hvisskar till mig om förlåtelse för alla dem, som icke sökt ljuset; den låter mig hoppas, att de än en gång blifva satta i tillfälle att söka, att bedja, att klappa på . . . och att finna.

Elia.

(*Theosophia* 1898, andra årgången, Februari 1898, s. 25-26.)